

Σ;

του Αββά Ζωσιμά

Και όμως, αυτή η άθλια ψυχή, αν και γνωρίζει τα έργα της τ' ακάθαρτα και πως άξια παθαίνει ό,τι παθαίνει, κάθεται και διαστρέφει τη συνείδηση της και πλέκει λογισμούς και λέει «μα μου είπε», «μα μ' εξευτέλισε», «μα με κορόιδεψε», κι έτσι επιβουλεύεται τον εαυτό της, παίρνοντας ή ίδια τη θέση των δαιμόνων. Συμβαίνει δηλαδή με τη ψυχή ό,τι ακριβώς και με τις τέχνες. Εκεί ο τεχνίτης διδάσκει την τέχνη στο μαθητή, και τον αφήνει έπειτα να δουλεύει μόνος του. Δεν υπάρχει πια ανάγκη να κάθεται δίπλα του. Μόνο κάπου-κάπου τον επισκέπτεται, για να δει μήπως αμέλησε ή μήπως χάλασε κάτι. Έτσι και οι δαίμονες, αν δουν ψυχή που ακούει και δέχεται με χαρά τους πονηρούς λογισμούς, της διδάσκουν τη σατανική

τέχνη, και δεν είναι πια αναγκασμένοι να κάθονται δίπλα της, αφού γνωρίζουν πως ή ίδια είναι αρκετή για να επιβουλευθεί τον εαυτό της. Την επισκέπτονται μόνο κατά διαστήματα, για να δουν μήπως αμέλησε (να εργάζεται το πονηρό).

(Αββά Ζωσιμά, Κεφάλαια ωφέλιμα, Ι. Μ. Παρακλήτου, σ. 47)